

dan nog aan hem, of hij al- of niet inging op dat, wat oude Kooistra hem zou voorhouden.

Iets anders, iets beters scheen hem niet mogelijk.

Als je eens van elkaar houdt, dan is zoo'n band niet te verbreken, dan is het alsof iets bovenzinnlijks, iets, waar je met je verstand niet bijkunt, je alreeds heeft verbonden," bepeinsde Rogge.

Ja wèl is de liefde 'n mysterie....

Was ze niet, zooals de dichters en de wijsgeeren haar bezongen: eeuwig en onvergankelijk....

En daarin hadden ze gelijk.

Dat ondervond hij nu zelf.

V.

„Ik zou er zoo graag wat bij verdienen. Zoo kan er nog in geen jaren van trouwen komen en daarnaar verlangen wij toch beiden, hoe goed Lize het nu ook bij u heeft," bekende Rogge zijn schoonvader. En toen hij die woorden had gesproken, ontsnapte een diepe zucht zijn borst, als om te getuigen, hoeveel die bekentenis hem kostte.

Zegevierend keek de oude Kooistra hem aan.

„Heb ik dat niet altijd gezegd, heb ik niet altijd gelijk," riep hij uit, terwijl hij zich omdraaide op zijn kantoorstoel. „Met die dwaze principes van overdreven eerlijkheid kom je er niet, jongetje, jij niet en niemand niet.

Je keurt 't in ons af, wanneer wij ons best doen om wat werk te krijgen en toch is dat de eenige manier, om 't te krijgen. Het wordt je niet in den schoot geworpen en evenmin zegt men tegen zijn concurrent: „Gaaf u voor."

Dat is nog weer iets anders dan onderkruipen en tegenwerken op gemeene wijzen, meende Rogge, maar hij zweeg.

„Bij die villa van Jhr. Nagtegaal had je heel wat kunnen verdienen en dat laat je je maar allemaal uit de handen nemen en je stelt je heel genoegelijk tevreden met een paar simpele procenten," zei de oude Kooistra weer. Je begrijpt toch, dat Look daar heel wat meer op verdient. Aan wien heeft hij de gunning te danken? Aan jou! Daarvan had je partij moeten weten te trekken. Je had de gunning aan Look afhankelijk moeten stellen van eenige honderden uit de verdienste voor jou. En dat had je al veel eerder moeten doen. Ik moest niet noodig hebben je daar nou nog op te wijzen: Dan zou je nu wat meer in de melk te brokkelen hebben, dan het geval is.

Rogge schudde 't hoofd.

Maar Kooistra ging enthousiast voort: „Ik beschouw armoede als een schande. Ik ben ook met niets begonnen als timmermansknecht, maar ik heb me weten op te werken. Ik had tact en daarvan wist ik gebruik te maken op het juiste oogenblik."

„Ik had mijn blik op heel iets anders gewend," zuchtte Rogge verstrooid. Ik smachtte eerder naar roem, naar

volmaaktheid, naar waarachtige kunst in het bouwvak. Ik wilde breken met dat, wat verouderd was.

Ik heb geen honderste bereikt van al mijn idealen.

Hier en daar is wel eens een aardig huis te vinden, dat ik heb ontworpen, maar dat is dan ook alles.

De oude Kooistra trok de smalle lippen verachtelijk samen.

„Roem is ijdel, wanneer 't je portemonnaie niet spekt," zei hij zakelijk.

„Ik wilde nog meer. Ik ging mee met de vordering van den arbeider voor betere levensvoorwaarden en wat ik den arbeidenden stand wilde geven was een betere, en ondanks- zijn eenvoud mooie woning.

„Hersenschimmen", minachtte Kooistra.

„Maar nu ben ik egoïstisch geworden en wil ik in de eerste plaats voor me zelf gaan zorgen, misschien dat ik dan later nog...."

„Je moet erbij zijn als er wat te verdienen valt, nooit lang wachten, dadelijk met je teekening gereed en dan den aannemer als eisch stellen, dat hij zijn hout bij ons betreft," zei Kooistra handig en de donkere oogen schitterden vol energie; daarvoor kun je jij procenten krijgen. En dan vertoon je je wat meer in de kerk, dat mag de bevolking hier graag. Dat zal je naam niet anders dan goed kunnen doen.

Rogge huiverde.

Godsdienst stond voor hem steeds te hoog, om als dekmantel voor iets anders te worden gebruikt.

Toch geloofde hij wel, dat zijn schoonvader gelijk had. Zou zijn eigen vroomheid ook niet een dekmantel zijn, om meer aanzien, meer geld te verkrijgen?

En niet een vurige trek des harten....

Rogge haalde de schouders op. Hij kon er zich op dat oogenblik niet verder in verdiepen.

Opstaande zei hij: „Ik dank u voor uw raad. U wilt er met Lize wel niet verder over spreken."

„Ik spreek Lize nooit over zaken," antwoordde hij.

Toen de oude Kooistra alleen bleef, wreef hij zich in de handen: Ha, hij zou hem wel in zijn macht krijgen.

Geld, dat stom is.

Maakt recht, wat krom is.

Ja, zoo was het en zoo zou 't wel altijd blijven ook.

Vergenoegd glimlachte Kooistra.

VI.

Dien Zondag zat Rudolf Rogge in de kerk.

Het was drukkend-warm en men voelde, hoe buiten de zon brandde, wat vele gezichten een vermoeid en bleek aanzien gaf.

Peinzend zat Rogge om zich heen te staren, terwijl hij al dadelijk de preek verwerkte, die de predikant tot een mooi geheel voleindigde. Hij was begonnen de gemeente deze vraag te stellen: „Wat is waarheid?"

En het eenige antwoord daarop was: „Het goede woord Gods, dat woord, maar ook dat woord alleen is de waarheid."

En daarop had de predikant voortgebouwd.

„Nu schijnt het zoo gemakkelijk de waarheid te volgen in ons leven, maar inderdaad is dat niet zoo gemakkelijk als het schijnt. Degenen onder u, die den strijd met de waarheid hebben aangeboden, zullen dat reeds hebben ondervonden.

Werktuigelijk knikte Rogge met 't hoofd.

Ook in het boek Gods wordt van die moeilijkheid gesproken.

Luister naar Rom. 7 vers 23 en 24: „Ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijne leden is. Ik ellendig mensch! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? We willen de waarheid en we volgen de zonde. Dat deed de mensch van toen, dat doet de mensch van nu.

Hoe vreemd is dit nietwaar, hoe onbegrijpelijk schier!

Zelf erkennen we dat de waarheid het beste is en toch volgen we haar niet. Wie of wat houdt ons dan daarvan terug? Een roode kleur had Rogge's gelaat overtoegen.

Hij keek nu op naar den ouden Kooistra, die daar zoo rustig zat in de bank van den kerkeraad, waartoe hij behoorde.

Hoe was het mogelijk, dat die man zoo rustig zijn godsdienst kon belijden, alsof hij zich niet de minste onwaarheid, of oneerlijkheid bewust was!

Toen viel zijn blik op Lize, mooier dan ooit, in haar japon van zacht-licht-blauw, met veel witte kant aan boord en mouwen, die 't blanke gezichtje en de mollige armen te voordeeliger deden uitkomen.

Die zat daar ook zoo rustig.

Maar geen wonder!

Dat kind was een en al onbewuste goedheid en teere aantrekkelijkheid.

Dat kind was zoo goed, dat ze nergens kwaad zag en daardoor de menschen uit haar naaste omgeving feitelijk niet kende.

„Is er dan niets, dat ons verlossen kan?" vroeg de predikant weer.

En het antwoord luidde:

„De God, dien gij eert, die zal u verlossen. Gij moet wederom geboreh worden."

Door mijnen Geest zult gij herboren worden, spreekt de Heere.

Hij is machtig te doen, boven al wat wij bidden of denken.

De Heere geeft het nieuwe hart zijn geliefden als in den slaap."

(Wordt vervolgd).

DE NIEUWSTE MODESCHEPPINGEN VOOR HET AANSTAANDE SEIZOEN.

(Mlle VILLEROY-GOT.)

(MAISON PAQUIN.)

(Foto's Henri Manuel).
(MAISON MESNARD.)

